

Жељка Башановић Марковић

Туга је лака кад је носи неко други

У тој оронулој кући чуо се само сат и његово тешко дисање. Остављен као дотрајало покућство које га је окруживало. На столу чаша у којој се масно мрешкао коњак који му се више није пио. У даљини чуло се везано псето како вапи за слободом. Мушкарац је лежао у намештеној постељи и ћутао, навикнут да своје борбе добија и губи у себи и без гласа. Погледом је пратио неку ситну буду на зиду како се пење и кружи по само њој знаној путањи.

Сетио се мајке и оног дана када је пала ту испред код бунара, а лончић из руке откотрљао се по бетонској стази уз велику буку. Тресли су јој тело и дозивали узалуд. Када су је унели у собу беше већ отишла. Мислио је да то неће преживети, ту тугу и празнину али навикао се да је носи свуда са собом. Његово тело пригрлило би сваки осећај и складиштило га у дубину

као да је бесконачна. Ћутао је и тад, баш као и сад. Није умео с речима, оне су га мучиле и јеле крволочније од ове тишине и мрака.

Напољу је почело да се смркава и тај први мрак провиривао је у собу бојажљиво. Подигао је кажипрст у ваздух и видео сенку своје руке на зиду. Пратио је како се буба узнемирила од трептаја сенке али када је боље погледао видео је да је то рупа у зиду. Поглед му се мутио и рупа му је играла пред очима. Опет је превише пио и да је којим случајем заспао не би ни знао колико тога може да стане у само једну рупу на зиду. Готово цео живот и још много туге потопљено у алкохол. Сенке су неконтролисано излазиле из те мале тачке на зиду и стезале га за гушу. Давио се и све теже дисао. Када је пао на под било је то без звука. Туга је лагана када је носи неко други.

Рупа на зиду црнила се и кад су је прекречили јер неке празнине ништа не може да покрије.